

ת"פ 19447/04/16 - מדינת ישראל - משרד הכלכלה והמסחר נגד ביקן הולדינגס בע"מ - בפירוק, חן חיה מסילתי

בית דין אזורי לעבודה בתל אביב - יפו

ת"פ 19447-04-16 מדינת ישראל נ' ביקן הולדינגס בע"מ ואח'
בפני כבוד השופטת שרה מאירי

מדינת ישראל - משרד הכלכלה והמסחר

המאשימה

ע"י ב"כ עו"ד בוריס סברדליק ואח'

נגד

1. ביקן הולדינגס בע"מ - בפירוק

2. חן חיה מסילתי

ע"י ב"כ עו"ד רו"ח דורון אלמוג ואח'

הנאשמת

הכרעת דין

החלטתי **להרשיע** את הנאשמת 2 בעבירה שיוחסה לה בכתב האישום, קרי: אחריות נושא משרה לפקח ולעשות כל שניתן למניעת עבירה לפי סעיף 9 (א) לחוק עבודת נשים, יחד עם סעיף 14 (א)(6) וסעיף 15 ("האישום"; "החוק").

אמנה להלן הרקע וההליך ולאחר מכן טעמיי.

א. הרקע וההליך

ביום 11.4.16 הגישה המאשימה כתב אישום כנגד חברת ביקן הולדינגס בע"מ ("החברה"/"המעסיקה") ונגד הנאשמת.

משניתן צו פירוק כנגד החברה ביום 5.6.16 הוגש כתב אישום מתוקן.

ב. ביום 19.7.16 התקיים דיון הקראה בפני כבוד השופט א. שגב והנאשמת כפרה בעובדות כתב האישום, והודתה בעובדה כי שימשה כמנהלת אצל החברה בתקופה הרלוונטית לכתב האישום.

ג. בביקורת שנערכה הוברר כי הגב' יבגניה רודסקי ("העובדת") שהועסקה אצל המעסיקה ממרץ 2010 ועד לפיטוריה ביום 11.3.12 בהיותה בחודש השישי להריונה, ללא היתר כדן מהממונה עפ"י החוק, ואף לא נמסר לה תלוש שכר עד למועד הקובע בגין חודש 2.2012. כן עלה חשד כי לעובדת ולעובדת השניה, הגב' ולנטינה מסלוב ("העובדת השניה") לא שולם שכ"מ בחודש 2.2012.

עמוד 1

ד. ההליך הועבר לשמיעה בפני כבוד השופט ש. טנגבוים ועם מינויו לנשיא ביה"ד האזורי בב"ש - הועבר לשמיעה בפניי ונשמע באותו מועד שנקבע בפניו (27.9.17).

במועד האמור נשמעה עדות העובדת והעובדת השניה. אז התברר כי עד המאשימה 1, בשל עבודתו לא יכול היה להגיע.

לאחר שחוייבה המדינה בהוצאות הנאשמת ומשהוריתי כי ב"כ המאשימה, יזמן מיידית את העד, אכן התייצב העד (בשעה 13:18), תוך שהודיע כי נאמר לו ע"י ב"כ המאשימה שלא לבוא.

בקשה לעיון (חוזר) בהחלטה זו - נדחתה בהחלטה מ- 21.11.17.

ביום 7.11.17 נשמעה בפניי עדות עד מאשימה 1, מר משה אחרק ("המפקח").

ביום 2.1.18 נשמעה בפניי עדות הנאשמת.

סיכומי המאשימה הוגשו ב-30.1.18.

סיכומי הנאשמת הוגשו ב-4.3.18.

משכך ביקשה הנאשמת - זומנו הצדדים להכרעת הדין.

העדויות והראיות

א. העובדת העידה שעבדה במעסיקה, בספא (שנקרא זאוס ספא), כשעל תלושיה נרשמה המעסיקה-החברה וכי הנאשמת, כמנהלת הספא, קיבלה אותה לעבודה, סיכמה איתה על שכרה, עשתה את סידור העבודה, סיפקה לה ציוד, נתנה לה הוראות והודיעה כי בכוונתה לשפץ את הספא ולכן עליה (ועל "כולם") לצאת לחופשה. כששבה מצאה שהמקום סגור וכל זה בהיותה בחודש שישי להריון, לאחר שהרבה קודם סיפרה לנאשמת על הריונה.

לא קיבלה שכר לחודש פברואר בו עבדה מלא, לא תלוש, לא מכתב סיום העסקה ומכתב פיטורים.

התגוררה אז בכתובת "הרוא"ה 23 רמת-גן" ("הכתובת"), אך מעולם לא ראתה את מוצג "ב" (אישור המעסיקה, לפיו הועסקה אצלה העובדת מ-3.2010 ועד 2.2012, חתום ע"י הנאשמת). עוד אישרה כי ילדה ב-31.5.12 וכי לא זוכרת מתי, אך לפני הלידה עברה לפ"ת. כן אישרה כי תלושי השכר שהוצגו הם שלה ("ג" - תלושים של המעסיקה ע"ש העובדת לתקופה

1.3.2010 - 1.2.2012 כולל).

ד. משהוצג בפניה אישור משלוח דואר רשום לכתובת - השיבה כי מעולם לא קיבלה את דבר הדואר האמור. אין לה מושג מה זה אומר "הוכחת חוב לכנ"ר".

יצוין כי ע"ג נ/1 צוין כי דבר דואר רשום שנשלח ע"י המעסיקה ב-7.10.2010 לעובדת, עפ"י כתובתה - לא נמסר, משהעתיקה מקום מגוריה.

ב. העובדת השניה העידה כי הנאשמת היתה המעסיקה שלה בספא, כשנה ו-9 חודשים, הנאשמת קבעה המשמרות ונתנה הוראות עבודה, הציוד הדרוש לטיפול; לא עבדה במקום אחר ולא היו לה לקוחות פרטיים. קיבלה משכורת בתור שיק והגישה קבלה. כך נעשה לבקשת הנאשמת. השיק האחרון ניתן לה על חודש ינואר לתאריך 10.8.2012, עבדה עד חודש פברואר. סימנה את המשמרות שיכולה לעבוד בפברואר ("ה"). מוצג "ו" הוא רישומיה לפי הטיפולים שביצעה. חודש העסקה אחרון היה פברואר 2012 אך לא קיבלה שכר.

הגם שהקבלות שהציגה אינן עוקבות, לא עבדה עבור אף אחד בתקופת עבודתה עבור המעסיקה. לא זכורה לה תביעה שלה נגד הנאשמת (12-05-47185), או שנמחקה בהסכמה.

ג. המפקח העיד כי ערך את דו"ח הפעולה מ-2.5.2012 שע' 09:40 ("י"; "דו"ח הפעולה") וכן את דו"ח הפעולה הנוסף מאותו תאריך (שעה 11:11; "דו"ח הפעולה 2") שנערך כשהוזמנה משטרה ולאחר שרו"ח דורון אלמוג והנאשמת שהיו במקום, סרבו להזדהות בפניו (כפי שציין בדו"ח הפעולה). זיהה באולם את הנאשמת ולא היה בטוח ביחס לרו"ח דורון אלמוג (אחד מ-2 באי כוח הנאשמת בהליך).

הוא ערך את גליון חקירת החשוד של הנאשמת (מ-23.9.12; "יב").

לא הוא מילא את טופס התלונה (נ/2; תלונת העובדת מ-13.3.2012, לפיה הוצאה לחופשה מאולצת, 1.3.2012-10.3.2012 לשיפוצים וכשחזרה לעבודה, המקום היה ריק ובעלת העסק נעלמה; לא שולמה לה משכורת פברואר וכל הזכויות הסוציאליות).

הוא גבה עדות העובדת ב-30.4.2012 (נ/3) ועדותה הנוספת ב-25.6.2012 (נ/4).

מסמך דרישה להמצאת מסמכים, שהופנה לנאשמת (22.5.2012; נ/6) יצא על ידו; ביקש את מה שכתוב.

מכיר את נ/7 (מכתב זימון לחקירה תחת אזהרה מ-28.8.2012) - אך לא חתום עליו.

ב-30.8.2012 הוציא זימון לחקירה תחת אזהרה - תיקון לנאשמת.

[אגב, ברור מדוע נ/7 לא נחתם ע"י המפקח ומדוע יצא "תחתיו" נ/8 - שהרי נ/7 אינו נושא את שם הנאשמת אלא בשם משובש].

כן הוציא לנאשמת בסיום חקירתה הודעה בדבר אפשרות לתקן העבירה לכאורה לפי סעיף 8 לחוק הודעה מוקדמת לפיטורים ולהתפטרות (23.9.2012, נ/8; מתן הודעה בסיום העבודה על מועדי תחילת וסיום ההעסקה).

יובהר, כבר בשלב זה כי באמצעות המפקח ניתן להציג את נ/3 ואת נ/4, אך לעצם גביית העדות ולא לאמיתות התוכן; משלא הוצגו לעדה עצמה (העובדת).

ד. הנאשמת העידה כי עשתה כל דבר כדי לשמור על העסק פעיל ויציב, עד שהבינה כי אינה יכולה עוד והחליטה למכור העסק, השקיעה כ-300,000 ₪ בעסק (הספא) ולא החזירה את ההשקעה. ניהלה מו"מ עם המשכיר (של האתר), מו"מ שהתפוצץ לקראת הסוף.

אישרה את חתימתה על גליון חקירתה (נ/11, מ-23.9.2012).

עוד טענה כי לא פיטרה את העובדת וכי לאחר שהשיבה כי לא היה לה היתר לפיטורי העובדת בהריון - המפקח "פשוט עבר לשאלות הבאות".

כשנשאלה ביחס לנ/9, "בתום חקירה ארוכה", קיבלה "הודעה למעסיק המסכמת את הממצאים והעבירות"; על מה התריע "מכתב סיכום החקירה" - השיבה שהעבירה בנ/9 היא שלא נתנה מכתב סיום העסקה, ליקוי שתיקנה אח"כ ("ככל הנראה", הכוונה לנ/1 + "ב"; "ככל הנראה" נאמר, משלא הוצגו אלה לנאשמת, ולא הופנתה/הפנתה היא לאלה...).

עוד הוצג לה מסמך, תוך שנטען שהוא "מסמך של המוסד", שמראה על העסקת העובדים טרם הפיטורים, נ/10 - והנאשמת ציינה כי הועסקו בעסק 9 עובדים בינואר; בפברואר לא הועסקו עובדים, כי העסק נסגר.

כן הוצג לה נ/12 (גליון מסירת עדות שלה, ב-16.10.2012, ע"י המפקח) - כדי שתציג תיקון הליקוי וע"מ שתצרף מסמכים על מצבו הכלכלי של העסק וכי הליקוי תוקן ובסופו של דבר "הוא ימליץ לסגור את התיק".

ברגע שכך אמר לה המפקח, שהליקוי הוסר מבחינתו והוא ימליץ לסגור התיק - לא חשבה שיש עוד משהו שהיא צריכה לעשות. לו ידעה, היתה מבקשת היתר (ככל הנראה, הכוונה להיתר לפיטורי אשה בהריון).

קיבלה מסמך מהמדינה, שאמר לה שהכל בסדר ושהמפקח ימליץ לסגור ופתאום, אחרי ארבע שנים קיבלה טלפון שהיא מואשמת.

משמונה כונס ומפרק לחברה הבינה שאינה יכולה לפנות בדיעבד.

הנאשמת אישרה כי העובדת הודיעה לה שהיא בהריון עוד ב-2011.

המו"מ עם המשכיר נמשך עד סוף פברואר - תחילת מרץ, תוך שרצתה להמשיך בהפעלת העסק (הספא) ולשמור על כל העובדים. חלק מהמו"מ היה שיפוץ המקום. העובדים היו אמורים לחזור אחרי השיפוצים. לא זוכרת את תוכן ההודעה שנתנה (ואם צוין בה תאריך חזרתם של העובדים). אישרה שהעובדת לא קיבלה שכר עבור פברואר 2012; לא זוכרת, אך מניחה שהיא לא קיבלה תלוש לחודש

2.2012.

עוד אישרה כי לא שולם שכרה של העובדת השניה לחודש 2.2012.

ה. 3/ (גליון חקירת העובדת מ-30.4.12): העובדת הועסקה במעסיקה מ-3.2010 ועד 3.2012. הנאשמת היתה מנהלת הספא ואחרי שנה נכנסה כשותפה וניהלה את המקום, לפטר ולגייס עובדים, קובעת גובה השכר. היה גם שותף נוסף בחברה, "דורון אלמוג", במשרד רו"ח, אבל ההתנהלות היא מול הנאשמת. העובדת עבדה בחודש פברואר במשך כל החודש ואז הנאשמת הודיעה ב-1.3.2012 שהמקום יסגר עד 10.3.2012 וב-11.3.2012 שאז היתה אמורה לחזור לעבודה לקבל צ'ק על פברואר - אך לא קיבלה שכר פברואר. כשהגיעה למקום ב-11.3.2012 המקום היה ריק ואז ניסתה להתקשר לדורון אלמוג, שהשיב שהוא לא שותף כבר מ-11.2011 ואינו קשור למה שקרה. בכך פוטרה ובהיותה בהריון.

לא קיבלה אישור העסקה, לא קיבלה תלוש שכר פברואר.

4/ (גליון חקירת העובדת מ-25.6.12) - משהוצג בפניה אישור העסקה שנמסר ע"י הנאשמת - השיבה כי לא קיבלה אותו. אין לה רישום שעות עבודה של פברואר, אבל עבדה 6 ימים בשבוע לפי המשמרות פחות או יותר.

9/ - איננו (כפי שהוצג בשאלה לנאשמת) - "סיכום חקירתה" מ-23.9.12.

10/ - איננו (כפי שהוצג בשאלה לנאשמת) - מסמך של המוסד לבטל"א, אלא דיווח של מייצג למל"ל (כעולה מחלקו התחתון של המוצג, שהודפס ב-2.5.16).

11/ - עדות הנאשמת מ-23.9.12; לא ממש התייעצה עם עו"ד טרם חקירתה. חושבת שהעובדת התחילה לעבוד במרץ 2010 והעסק נסגר ב-1.3.2012.

לא נתנה לה אישור העסקה בתום תקופת העסקתה, אבל היא לא פוטרה, העסק נסגר.

בתום תקופת עבודתה לא שולם לעובדת פדיון חופשה. לא התכוונה לסגור את החברה, שהיתה פעילה והעובדים עבדו עד סוף פברואר ומבחינתה ב-1.3 התכוונה להעביר העסק למעסיק הבא, אבל זה לא קרה.

לא שילמה לעובדת שכר עבור פברואר 2012, וגם לא נתנה לה תלוש לחודש זה. ידעה שהעובדת בהריון. לא פיטרה אותה. היא לא פוטרה על בסיס הריון אלא העסק נסגר. זה לא קשור להריון. לא פיטרה ולא התכוונה לפטר אף אחד; אם היתה לה אפשרות כלכלית היתה ממשיכה להחזיק את העסק. לא יכלה עוד ב-1.3 להעסיק את כל העובדים, בלי קשר להריונה של העובדת. העובדים לא יכלו לחזור לעבוד ב-10.3, כי בסוף העסק נסגר. דורון אלמוג היה השותף שלה עד נובמבר 2011. משרדו של רו"ח דורון אלמוג, רואה החשבון של החברה גם אחרי שעזב השותפות, הוציא את תלושי השכר לעובדים של החברה. הכתובת של החברה היא ז'בוטינסקי 7 ר"ג. הכתובת יגאל אלון 155 היא של

משרדו של דורון אלמוג, כשבפועל, כל הפעילות התבצעה בר"ג. מסוף נובמבר 2011 דורון אלמוג לא היה שותף בחברה, הגם שעזר לה בהתנהלות, חברים טובים.

העובדת השניה התקבלה ע"י הנאשמת, היתה פרילנסרית ולא שכירה. היא קבעה לעצמה המשמרות. הנאשמת סיפקה לה החומר והציוד לטיפולים וגם הוראות בעבודה. לא יכלה להגיע מתי שרוצה אם היו לה טיפולים. העובדת השניה לא קבעה את עלות הטיפולים והיתה מחוייבת להגיע לשיבות צוות ולא יכלה לעשות לה כלום, אם לא הגיעה. היא הגדירה את שכרה של העובדת השניה.

העסק קרס, היא בהליך גרושים והתביעות בבתי משפט ולא ניסתה לגנוב מאף אחד.

נ/12 (עדות הנאשמת מ-16.10.12) - העובדת השניה ידעה שאין יחסי עובד מעביד בינה לחברה; יש נגד הנאשמת צו עיקול שהוציא בעלה, אין לה כספים וזו הוכחה שאין לה יכולת להעסיק.

הכרעה

א. פרטתי לעיל אך את המידע הרלוונטי שעלה מהעדויות לעובדות כתב האישום.

בהקשר זה לא נחה דעתי, לומר המעט, מהצגת שאלות באופן לא מדויק, שלא לומר יותר מכך, ודאי כשאין עסקין בעובדות שהן רלוונטיות להליך.

אגב כך יוער (ואין הדבר נצרך להכרעה בהליך) - כי עיון בכל הראיות שהוצגו, מלמד כי לא בכדי נבחנו הנתונים ע"י המאשימה בשלב שקדם להגשת כתב האישום ובהנמקות שונות - כך באשר לכתובת החברה/הקשר עם רו"ח דורון אלמוג וכו'.

אף אין כל שחר, ודאי לא משמעות להליך, לטענה (שלא הוכחה לכשעצמה) כי המפקח המליץ שהתיק יסגר או אמר לנאשמת שרק ימליץ או כי התיק יסגר!

ב. אין חולק כי החברה בהליכי פירוק ובפועל לא נשמעה בפניי וכל שנדון הוא אך אחריות הנאשמת, כמנהלת בחברה, לעבירות המיוחסות.

לכך יש להוסיף - אין בפניי כל ספק באשר לעובדה כי העובדת פוטרה. העובדה כי החברה (והנאשמת) לא קראו לעובדת ואמרו לה: "את מפוטרת", או לא מסרו בידה מכתב המודיע לה על פיטוריה, החל מתאריך מסויים - אין לה כל משמעות. כך גם העובדה כי העסק נסגר וחרף רצונה/כוונתה/נסיונה של הנאשמת להמשיך להעסיק העובדת, לא צלח.

אלה ואלה - משמעם אחד: העובדת לא הועסקה עוד ע"י החברה, החל מ-1.3.2012 ולפיכך, עסקין בפיטוריה.

כך גם, אין חולק עובדתית כי העובדת לא קיבלה שכר עבודתה לחודש פברואר 2012. אין חולק כי

בעת שהופסקה עבודתה (וכזכור, אין טענה כביכול, "התפטרה" מרצונה, או כי הודע לה ע"י הנאשמת, למצער, להמשיך לעבוד בעסק החדש) היתה העובדת בהריון. אין חולק איפוא כי הוכח שהנאשמת כמנהלת, לא פעלה ע"מ לשלם שכר פברואר 2012 לעובדת ואף לא פעלה למניעת פיטוריה או להנפקת תלוש שכר לחודש פברואר 2012.

עוד אבהיר: הנאשמת לא טענה וממילא, לא הוכיחה, עובדה אחת שמצביעה על פעולתה כמנהלת אחראית, ע"מ למנוע הפסקת עבודה של העובדת ומנגד, לתשלום שכרה.

הוכחת מצבה הכלכלי של הנאשמת/צו עיקול שקיבל בעלה/הגרוש כנגד הנאשמת (שנזכר, אך לא הוכח, ואף עיתויו לא הוכח), אין בהם כדי להוכיח כי פעלה ע"מ לעשות כל שניתן כמנהלת, ע"מ למנוע העבירות הנזכרות ביחס לחברה (פיטורי עובדת בהריון, אי תשלום שכ"מ, אי מסירת תלוש שכר).

זה המקום להזכיר כי מש"תוקן" הליקוי בדבר אישור תקופת העסקה (הגם לא הוכח כי הנאשמת או החברה טרחו לאתר העובדת ע"מ למסור לה המסמך האמור והגם שלא הובהר מי שלח את "ב" ונ/1 וע"ח מי נשלח ולמצער, אף לא יצירת קשר כלשהו עם העובדת עד אז) - הרי כתב האישום המתוקן אינו דן בעבירה בהקשר האמור !

ועוד יש להזכיר - כתב האישום הוגש כנגד הנאשמת, אך בהתייחס לפיטורי העובדת בהריון (ולא ביחס לאי תשלום שכר מינימום ואי מסירת תלוש).

ג. אין חולק כי חברה מתנהלת באמצעות אנשים, באמצעות מנהלים בה/מטעמה.

בהתאם, אין חולק כי הנאשמת איננה מואשמת בפיטורי עובדת בהריון ללא היתר, אלא באחריותה כמנהלת, כנושאת משרה, על שלא עשתה כל הניתן למניעת העבירות שבסעיף 9 (א) לחוק עבודת נשים יחד עם סעיף 14 (א)(6) לחוק. סעיף 15 אינו סעיף "עבירה" (כקודמיו), אלא סעיף הקובע אחריות לנושא משרה ומטיל על "נושא משרה" כאמור, חזקה, שעליו להפריכה, כשהנטל עליו להוכיח כי עשה הכל ע"מ למלא חובתו למניעת העבירות בידי החברה.

משאין חולק כי הנאשמת ענתה להגדרת "נושא משרה", בהיותה "מנהל" בחברה, מנהל פעיל, ובתקופה הרלוונטית, מנהל יחיד, שהרי ר"ח דורון אלמוג מסוף נובמבר כבר לא שותף בחברה (נזכיר: גם בהיבט זה לא הובאו ראיות ממש בפניי, מה גם שאיננו צד להליך), משהיא זו שניהלה את העובדת, היא שהורתה על הפעולות/השכר/המשמרות/סגירת העסק - ממילא, הוכח הבסיס ליישום סעיף 15 לחוק.

משהנאשמת לא הרימה הנטל להפריך החזקה בדבר אחריותה למעשי/מחדלי המעסיקה, משלא הוכיחה בפניי כי פעלה, מתי שהוא, למנוע פיטורי העובדת, למנוע הפסקת העסקתה במעסיקה, כשהנאשמת ידעה שהעובדת בהריון (עוד טרם פברואר 2012) - הרי הוכחה אחריותה כ"נושא משרה" לעובדות שיוחסו למעסיקה בכתב האישום ובודאי כך, עבירה על סעיף 9 א וסעיף 14 (א)(6) לחוק.

עסקין בהליך פלילי.

ממילא, אין שחר "מסקנות" שמסיקה הנאשמת בסיכומיה - בהעדר פנייה לממונה עפ"י חוק עבודת נשים, לא אדע (ודאי לא אסיק) מה יכולה היתה להיות החלטתה. אף לא "אציע" מידיעת דיינים, בהליכים שבפני ביה"ד - אם אכן יש "טעם" במסקנתה.

עוד יש להבהיר - אין זה מתפקידה של המאשימה, ודאי לא של המפקח, לייעץ או להביא לכך כי הנאשמת/מפרק החברה יפנה לממונה לקבלת היתר, ואין בעיתוי הגשת כתב האישום (הגם שאינו ראוי לכשעצמו) כדי להצדיק מחדלי הנאשמת.

זה המקום להזכיר כי חברה הטוב של הנאשמת (מי שאף סייע בייצוגה בפניי) הוא ר"ח ועו"ד, מי שהיה שותפה במעסיקה - משמע, לא ממש נדרשה "לעצת" המאשימה על אורגניה...

עוד ובכל הכבוד: אין כל רלוונטיות להפניית הנאשמת לפסיקתה של כבוד השופטת ו. אלשיך (פש"ר 1615/03, בש"א 4480/04 גילואן גולן סחר נגד ר"ח משה לאון, נאמן) - שהרי שוב מסיקה הנאשמת מעניין אחר שנסיבותיו אינן בפנינו, לענייננו, בו נמנעה מהרמת הנטל הראייתי שעליה.

בהתאם - איני מקבלת טענתה, כביכול לאור מעשי/מחדלי המאשימה - חל סעיף 34 לחוק העונשין - עסקין במנהלת המעסיקה ולא נמנע ממנה בכל שלב, לפעול כחובתה.

לא למותר לציין כי אין בפניי ראיות כלשהן, לא לקריסת החברה, לא להשקעות של הנאשמת בה, לא מתי החל המשבר בחברה, לא מתי החלה בנסיונות להצילה, לא כיצד ניסתה למנוע פיטורי העובדת ולא נסיונותיה לקבלת היתר במרץ 2012 עת "העסק נסגר" (ולמצער, אף לא מתי וע"י מי החל הליך הפירוק/כינוס) - כשזכור, "פגשה" לראשונה את המפקח/המאשימה רק אחר כך.

ודאי לא הוכיחה במידת הנטל המתחייב.

ד. סיכום

מסקנתי מכל האמור כי משהוכח מעבר לכל ספק כי המעסיקה - החברה פיטרה את העובדת, בהיותה בהריון וכי לא פנתה לקבלת היתר מהממונה עפ"י חוק עבודת נשים ומשהנאשמת לא הראתה (כלל), ודאי לא הוכיחה, כי עשתה כל הניתן ע"מ למנוע ביצועה של העבירה האמורה עפ"י החוק - החלטתי להרשיע את הנאשמת בעבירה שיוחסה לה בכתב האישום.

ה. הגנה מן הצדק

לא עלתה כל טענה כאמור מפי הנאשמת עד לסיכומיה.

בנסיבות אלה - כשברי כי בכך "ניטלה" מן המאשימה האפשרות להתייחס לנטען בפרק זה שבסיכומי

הנאשמת, מצאתי, חרף כך, לדון בטענות שהועלו:

אין באף לא אחת מהטענות, מעבר לכך שלא ממש הובאו ראיות בהן (ובכללן יחדיו), כדי להורות על ביטול כתב האישום או זיכוי הנאשמת.

הטענה היחידה שיש בה "טעם מה" היא טענת "השיהוי" - קרי: חלוף הזמן בין האירוע או בין הליכי החקירה עד למועד בו הוגש כתב האישום, כשעסקין בפרק זמן של 3.5-4 שנים.

עם זאת, בהנתן כי הנאשמת לא נקטה כל פעולה בכל הזמן האמור (כזכור, שלחה הודעה על סיום עבודה רק ב-7.10.12) - לא הובא בפניי כי ביררה דבר מה עם העובדת, כי יצרה עמה קשר, כי פעלה מול המאשימה (כזכור, נסתייעה ע"י רו"ח - עו"ד, מי שהיה שותף שלה במעסיקה עד 3 חודשים טרם העת הרלוונטית לאישום) - ודאי אין להתייחס למועד הגשת התלונה ולמנות ממנו עד הגשת כתב האישום.

ממילא, גם אין כל ביסוס לטענת "הסתמכות על הרשות".

די אם אזכיר (גם) להקשר זה את דו"ח הפעולה הראשון של המפקח, ממנו ברור כי הנאשמת ומי שייצג אותה בפנינו, עו"ד-רו"ח דורון אלמוג - סרבו להזדהות בפני המפקח, עד שנדרש לזימון משטרה ורק במעמד המשטרה - הזדהו הם, כשזכור, שמם צויין ע"י העובדת כבעלי המעסיקה!

בהנתן המועד הנכון ממנו יש למנות ה"שיהוי" (שלא כטענת הנאשמת) ובשים לב לכך כי מועד עדותה של הנאשמת (23.9.12) איננו מלמד על מועד "סיום" הליכי החקירה - ממילא, מתקצרת התקופה.

עוד יש להזכיר כי לא נטען בפניי, ודאי לא הוכח, כי "נפגם" דבר מה בהגנת הנאשמת, כתוצאה מחלוף הזמן מסיום הליכי החקירה (במועד כלשהו, סוף 2012 ושמא, מחצית ראשונה של 2013?) ועד הגשת כתב האישום, והכל, כשאין בפניי מתי אכן הסתיימו הליכי החקירה ואף לא, מתי הועבר ההליך לצורך הגשת כתב האישום.

אין כל שחר לטענה בדבר "אכיפה בררנית", או כי "עסקין כיום" באכיפה בררנית (סעיף 65ב' לסיכומי הנאשמת), ואין ללמוד מעדות אחרת כהוא זה לטענה זו. ודאי כך, כשעולה מחומר הראיות כי שאלת היות העובדת בהריון לא הועלתה בראשית הליכי החקירה (נ/2).

ו"הפסיקה הדלה" (ובהנחה שאכן כך), שמא, מלמדת כי הגיעו להסכמות שייתרו כתבי אישום?!

ולטענת "הסתמכות על הרשות" - לא נהיר מהן "ידיעותיה" של הנאשמת, מהן למדה כי "נחקרה שוב ושוב" (נ/2), או מעולם לא הציג לה "מחדל" וכיוצ"ב - המפקח דווקא הבהיר כי המדיניות באותה עת היתה כי ניתן לתקן הפגם (בדבר הודעה על סיום העסקה) ואכן, המעסיקה (הנאשמת היא החתומה כאמור על האישור) הוציאה הודעה כאמור לעובדת (הגם לא צויין, משום מה, תאריך ע"ג ההודעה). אלא שמכך לא נלמד כי היה על המפקח בתפקידו כחוקר, להפנות תשומת לב של הנאשמת, ליעץ לה כיצד עליה לפעול! אף לא הוכח בפניי כי "שמה כלל יתבה" במפקח או כי כך "חרף ההתעמרות בה" (שאף לא הוכחה לכשעצמה ועל פניו לא מצאתי

"התעמרות"; ואתה האמנם, כה הסתמכה דוקא על מי שנטען עתה כי "התעמר בה"?; סתירה אינהרנטית בנטען).

אין גם כל שחר לנטען, כביכול, "רצו" אחריה עם שוטרים (והמשך המשפט לא ברור; סעיף 72.5) - בל נשכח כי העובדת ציינה את שם רו"ח השותף ואת כתובת משרדו וכשהמפקח הגיע לשם, סרבו שניהם להזדהות.

אין לי אלא "להניח" כי רו"ח החבר, השותף לשעבר, שהינו גם עו"ד, ואף ייצג הנאשמת בפניי, יודע כי עסקינן בפעולה כחוק, ודי אם אומר כי "אחריתו מעידה על ראשיתו", שהרי שניהם הזדהו, עת התייצב השוטר במשרד רו"ח.

- "קשה" איפוא למצוא "רדיפה" או "התעמרות" או "חקירה שוב ושוב" ושאר טענות ש"הופרכו באויר", כהנמקה בראש פרק זה.

משאין בפניי ולא שוכנעתי, בהגנה אחת מן הצדק בנסיבות - אין לי אלא לדחות טענת הנאשמת בנדון.

ו. כללי

לא מצאתי את עדות הנאשמת מהימנה יותר מעדות המפקח, שהעיד בהגינות כי לא עיין בתיק החקירה בטרם עדותו והשיב בהתאם על שאלות שהוצגו לו.

אלא, שהגם שלא נסתרה הנאשמת בעדותה והגם שלא כ"כ זכרה עובדות רלוונטיות לנסיבות - הנטל הראייתי כ"נושאת משרה" היה עליה להוכיח כי עשתה כל שיכלה למנוע העבירה ע"י המעסיקה (ולא כטענתה).

ז. לאור כל האמור - נדחות טענות הנאשמת והנאשמת מורשעת בעבירה שיוחסה לה בכתב האישום.

טיעונים לעונש ישמעו ביום 12.6.18 בשעה 08:00.

ניתנה היום, ט"ז אייר תשע"ח, 01 מאי 2018, במעמד הצדדים